

[Udenrigsministeren.]

mark været fuldt klare over, da vi traadte ind i Folkeforbundet, og der er ikke ved den Aftale, der kunde blive Tale om, føjet nogen Forpligtelse til, som bringer os i en vanskeligere Stilling end selve dette at være Medlem af Folkeforbundet. At dette medfører visse Vanskeligheder i givne Situationer, var kendt af os alle; da vi besluttede at træde derind, afvejede vi, om Vanskelighederne eller Fordelene var størst. Vi mente det sidste, og det mener jeg fremdeles.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

I. A. Hansen: Jeg har forlangt Ordet for en kort Bemærkning for at svare paa et Spørgsmaal, som den højtærede Forsvarsminister stillede mig. Den højtærede Ministers Udtalelser finder jeg ingen Anledning til at komme nærmere ind paa, da den Kritik, jeg har rettet mod hans Forslag, ogsaa efter den højtærede Ministers sidste Udtalelser staar fuldkommen uantastet.

Den højtærede Minister gav et Par besynderlige Oplysninger. Han sagde, at han ikke havde foreslaaet noget Lægekorps, fordi der ikke efter hans Opfattelse var Brug for noget saadant. Det er højt besynderligt. I Oplysningerne til det i forrige Rigsdagssamling nedsatte Udvalg anviste han et Antal Læger af ca. 60. Han har dem ikke i Forslaget her; men det kan umuligt være Meningen, at de praktiserende Læger i de smaa Garnisonsbyer skal drage med Garnisonen, naar den eventuelt rejser ud under Bevogtningsforhold.

Forplejningskorpset mente Ministeren, at han heller ikke havde Brug for, for der var den Forskel paa et Vagtkorps og en Hær, at Vagtkorpsets Virksomhed falder paa bestemt afgrænsede Steder. Men tror den højtærede Forsvarsminister, at den nu saadan falder paa et bestemt afgrænset Sted. Lad os tænke os, at Vagtkorpset rykker ned til Grænsen under Bevogtningsforhold, at der kommer nogle Bander, som den højtærede Minister talte om, som er stærke nok til, at Vagtkorpset finder en ganske alvorlig Anledning til at gaa tilbage, saa kan der være Brug for Forplejningskorps, og den højtærede Minister vil dog vel ikke paastaa, at den Tanke er fuldkommen udelukket, at et Vagtkorps kan komme i den Situation at maatte vige. Jeg ved ikke, om han forestiller sig sit Vagtkorps som Svend Dufva, der kunde ikke vige, men falde.

Jeg har forlangt Ordet for at svare paa det Spørgsmaal, den højtærede Minister rettede til mig. Han spurgte: Hvem har sagt i 1922, at vi kunde opretholde en Flaade som den foreslaaede for 1,8 Mill. Kr. om Aaret? Det har Marineministeriet. Da Folketingsudvalget stundede mod Afslutning af sit Arbejde i 1922, stillede man, da der i Udvalget var udtalt Tvivl om, hvorvidt de opstillede Budgetter kunde holde, det Spørgsmaal til Krigsministeriet og Marineministeriet, om de virkelig mente, at disse Budgetter kunde holde. Vi fik et bekræftende Svar fra begge Ministerier. Vi fik fra Marineministeriet det korte Svar: De foretagne Beregninger er foretagne af Marineministeriet. Vi har altsaa Marineministeriets Ord for, at det Beløb 1,8 Mill. Kr. kan holde.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Parkov har Ordet for en kort Bemærkning.

Parkov: Det var i Anledning af, at de højtærede Ministre, jeg tidligere nævnte, Forsvarsministeren og Indenrigsministeren, og Ordførerne for Regeringspartierne gentagne Gange har slaaet fast, at vi fra alle Sider var enige om at fordømme Forsvarslovene af 1922, at der fra alle Sider var faldet knusende og afgørende Domme over disse Love, jeg udtalte mig, som jeg gjorde før, og jeg synes nu ikke, det er rigtigt af den højtærede Forsvarsminister at antyde, at naar jeg udtalte mig i modsat Retning, altsaa tillægger disse Love en virkelig Værdi med Hensyn til Forsvaret, gør jeg det af politiske Grunde, fordi jeg i sin Tid har stemt for dem. Nej, jeg gør det selvfølgelig, som da jeg i sin Tid stemte for dem, fordi jeg anser dem for at være af virkelig Værdi med Hensyn til Forsvaret. Jeg synes, det havde været rigtigere, om den højtærede Forsvarsminister havde gjort saadanne Betragtninger gældende. Skønt jeg erkender, at der er meget væsentlige Mangler ved Flaaden og ogsaa Mangler ved Hæren, betragter jeg dem endnu den Dag i Dag for at være Regeringens Forslag langt, langt overlegne.

Jeg vil minde om, at Forsvarslovene af 1909 førte Forsvaret ud til Kysterne, det var det, man den Gang lagde Vægten paa efter daværende General Kühnells Plan, støttet af Hr. J. C. Christensen. Nu var det netop ikke Hovedstaden mere. Naturligvis, Hovedstaden maatte ikke forlades og overlades til sin Skæbne, men Forsvaret blev lagt ud til Kysterne, hvor